

W
Walberg, C. G.
Polismästaren

och

Walberg,

eller

Hvem har Rätt?

När två Tupper om ett korn . . .

LEOPOLD.

Stockholm,

Tryckt hos Carl Nyberg, 1818.

1850

W. H. W. & Co.

NEW YORK

1850

Med en djerfhet, hvarpå Svenska Juridiskens Historia ej visat exempel, har "sig så kallande" Extra Ordinarie Notarien i Kongl. Svea Hof-Rätt, Herr Carl Gustaf Walberg, Författare af *Uggelviksbalen*, *Nya Klubben*, *Solen i sin nedergång*, med mångfaldiga dylika producter, hos Riksens Höglofl. Ständers Justitiæ Ombudsman anklagat Kongl. Öfver Ståthållare-Embetet i Politie-årender eller dess representant, Herr Under-Ståthållaren och Riddaren Wannqvist, för icke mindre än "olaga arrestering och våld mot Oskylåige.

Hvar och en som läst Skrifterna *Polisen utan Slöja* N:o 1 & 2, jemnförde med en viss nummer af Tidningen *Anmärkaren*, och Herr Major *Grönhagens* på Riddarhuset uplästa Memorial, undrade genast hur det

väl nu skulle gå med Polismästaren? hvilken fråga en viss Författare med mindre förstånd än qvickhet hela 24 sidor igenom gör sig sjelf och Allmänheten; utan att ens ge anledning till något svar. Uti Herr Polismästarens, i Dagligt Allehanda införda kostbara annonce, mullrade emedlertid redan på afstånd den åska, som i dessa dagar från Directuren och Riddaren Sohms Boktryckeri utbrustit.

Sällan har någon rättegångsskrift ädragit sig så allmän uppmärksamhet som ofvannämnde *Polisen utan Slöja*, i synnerhet N:o 1. Den låstes med lika begärlighet i alla kretsar, och omdömmet om Polismästaren var så litet deladt, att man åtminstone i de lägre välsignade Walberg såsom borgerliga Frihetens försvarare, såsom en annan Franklin eller Howard. Väl stötte det den mer tänkande, att hans Clienter voro *Åkaredrängar* om hvilka omdömet är ännu mindre deladt än om både Polismästaren och Walberg; men pöbeln, alltid färdig att tro den ha rätt som visar sig taga dess försvar, och af naturlig instinct alltid måste hata en Polismästare, skapade sig denna gången Helgon af sjelfva Åkaredrängarna. Herr Under-Ståtsfällären Wannqvists långvariga dröjemål med publicerandet af sitt försvar, rättfärdigade äfven till en del detta omdöme.

Dess undskyllan på trågnare Embets-göromål ansåg man af så liten betydhet i en så vigtig fråga att allmänt hördes det yttrande: han vill blott draga ut på tiden, på det anklagelsen må glömmas af den nyfikna mängden, och då hoppas han lätt med skenfagra skäl kunna för Öfver-Domaren rättfärdiga sig. Men man bedrog sig, som vanligt, och Herr Under-Ståtkållarens förklaring visar fullkomligt, att han ej ämnat sticka under stolen en sak som denna. Hvem har väl nu rätt, då båda hafva skäl på sin sida. Herr Under-Ståthållaren erkänner sig offentligen hafva arresrerat 3:ne personer för ett mord, som då ej ännu var bevist vara begånget. De 3 olycklige insattes i ohyggliga fångelser och undfångas med prygel och fång-traktamenter; utsläppas åter efter 5 veckor, sedan de bevisat sin oskuld, och hotas nu med strångaste straff för det de ens vågat nämna reconvention.

Notarien Walberg, deras lagligen befullmäktigade Ombud, hotas med dito, för det han vågat åtaga sig en sak den man gerna skulle sett nedtystad, och på köpet aktar Herr Polismästaren icke för rof vara, att å nyo kungöra de ofta i allmänt tryck omtalte afböner, hvilka Valberg dömdes göra Hr Grevesmöhlen? lika som detta på minsta

sått hade rättfärdigat Herr Polismästarens förhållande. En Domare, som begynner sin undersökning med denna fråga: *hvar har du gjort af kroppen?* borde väl ej supponeras kunna om Fullmäktigen inblanda det som icke till saken hörer; såvida han ej derigenom trodde sig nedsätta dess anseende och själf blifva stor på en annans litenhet. En väg till Åra, endast värdig en Litterär Polismästare, h. e. en Recensent.

Hvar finnes väl den dödlige som vågar säga med Verldens Frälsare: Hvem straffar mig för synd? — eller, Herr Polismästare! är Ni själf så född Gud att Ni i er ungdom aldrig begått någon dårskap, aldrig kânt mensklighetens svaghet, irringar och nöd? Lyckligt skulle det såkert vara för alla små Embetsmanna-Despoter, för Polismästare som Länsmän, om den satsen kunde etableras, att ingen annan finge anklaga dem för *olagligheter* och *våld*, än den som själf vore så ren, att han med ett barns oskuld kunde ingå i himmelriket! Antingen skulle de då som ett litet mörksens förboed opåtalt få handla och vandla, eller också skulle de endast träffa anklagare, hvars procedurer väl torde hedra deras hjerta men aldrig deras förnuft.

Hur låsa vi Historien? Upphörde Phi-

lippus att frukta Talaren Demosthenes, mer än hela Arheniensiska Arméen, derföre att denne redlige Patriot likväl var en poltron i striden. Beundras ej ännu Sallustii sköna historiska teckningar, ehuru han efter sågen risades på Torget i Rom? och sjelfve den gudomlige Rousseau, — skulle han ej hos oss kanhända blifvit sånd på tukthuset. Men denna er framfart är för mycket grym, att vidare behöfva af mig framställas? hvar och en har funnit det förut, och skall alltid i evighet finna det. Således har Polismästaren orått i sitt anfall mot Ombudet, eller Notarien Walberg, så mycker mer som denne i sin Skrift iakttagit en ovanlig blygsamhet och ej om Polismästarens person tillåtit sig de ringaste insinuationer.

Hvad åter vidkjemmer de anklagade Äkaredrångarna, så tyckes visserligen förfarandet mot dem hafva varit obilligt och hårdt; men i anseende till deras fordna uppförande, hvilket Herr Polismästaren haft allt skäl relatera, såsom ännu mera stadfästade hans misstankar om mordet, torde det enligt instruction vara, om just ej menskligt och mildt, åtminstone Polislaglikmätigt.

Dåremot, och detta är alldeles oförlåtligt, har Walberg varit olycklig i val af

sujetter för sin liberala advocatur. Upsök, Herr Notarie! om Ni kan, faderlösa barn, änkor och gubbar vid kryckan eller grafven, som af Polisen blifvit misshandlade, åtag Er deras sak, och ert namn skall väcka vördnad och förtjusning.

I denna sak hafva således Herr Polis-Mästaren och Walberg rätt och orätt begge två, — hvilket man knappast skulle kunna förmoda. Men på sådana förter står vår nuvarande Juridik, att en skicklig Lagkarl bör kunna *vrånga* den på 12 sätt. Att processa hos oss, i synnerhet mot Polisen, är således ungefär det samma som att spela Biribi, där man har 35 omöjligheter att vinna mot en enda liten möjlighet, och att förbudet håremot med stränghet efterlefves kan aldrig sättas i fråga då den vaksamma Polis-Mästaren icke ens om Juldagen vågade hvila sig från sina tryckande Embetsplikter.
